

τῇ πριγκηπέσση Βάνδα, τῇ ἐπιφανεῖ Πολωνῇ, ἥτις ἐνυμφεύθη τὸν πρίγκηπα Καβάλλι. Ὁ πρίγκηψ εἶναι ἐνταῦθα ἰδιοκτῆτης τοῦ ἀρχαίου παλατίου Μοροζίνη, ἐπὶ τῆς μεγάλης διώρυχος. Εἶνε ὑπερπλοῦτος καὶ ταξειδεύει ἀπαύστως ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς Εὐρώπης.

Ἡ ἀντίθεσις εἶναι καταφανὴς μεταξὺ τῶν συζύγων.

Ἡ πριγκηπέσσα εἶναι τριακονταετής, μύλις δὲ φαίνεται εἰκοσιπενταετής· εἶναι ὠραία, ξανθή, ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων τοῦ Βορρᾶ, αἵτινες ὁμοιάζουσι πρὸς νηρηίδας. Ἀδύνατον νὰ μὴ τὴν εἶδες εἰς Παρισίους, ἔνθα διέρχεται τρεῖς ἢ τέσσαρας μῆνας κατ' ἔτος. Ὁ πρίγκηψ εἶναι ἐξηκοντούτης. Δὲν εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλὰ φάσμα. Τὸ ὥχρόν, ὡς ὁ κηρός, πρόσωπόν του, ὑπὸ τὴν μελανὴν περούκαν, προξενεῖ βδελυρὰν ἐντόπωσιν. Ἐνυμφεύθη τὴν Βάνδα διὰ τὴν καλλονὴν τῆς· ἐκείνη ἐνυμφεύθη αὐτὸν διὰ τὸν πλοῦτόν του. Χθὲς εἶχον εἰς τὸ παλάτιον Καβάλλι χορὸν μετημφιεσμένων ἀληθῶς βασιλικόν. Ὁ Ὀλιβιέρος ἀπήτησε νὰ μὴ λείψω, καίτοι τὸ ζεύγος αὐτὸ οὐδεμίαν μοὶ ἐμπνέει συμπάθειαν. Ἡ Λαφεριέρ μοὶ ἔπεμψε, κατὰ τὰς ὁδηγίας μου, ἐνδυμασίαν Ἀναγεννήσεως, ἐξ ἧς ὁ Τιτιανὸς ἠδύνατο νὰ ἐμπνευσθῇ. Ἡ Πολωνὴ εὗρεν αὐτὴν θαυμασίαν. Μὲ ὑπεδέχθη φιλοφρονέστατα, τὸ ὁμολογῶ. Ἐν τούτοις τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἤμην μελαγχολικωτέρα τοῦ συνήθους.

Ἄμα τῇ ἐπανάδῳ μας ὁ Ὀλιβιέρος μοὶ ἐξέφρασε τὴν δυσαρέσκειάν του δι' ἀρκούντως ζωηρῶν λόγων.

— Δὲν γνωρίζω, μοὶ εἶπε, πῶς νὰ φερθῶ διὰ νὰ σὲ διασκεδάσω.

Θὰ ἦτο εὐκολον. Ἐγὼ δὲν ἐγεννήθην διὰ τὸν θόρυβον, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀνάπαυσιν.

Μοὶ ἐφάνη ἐπίσης, ὅτι οἱ μεγάλοι γαλανοὶ τῆς Βάνδας ὀφθαλμοί, μὲ ἠτένιζον μετὰ καταφρονητικῷ οἴκτου καὶ ἐπλήγην εἰς τὴν καρδίαν.

Ὁμολογῶ εἰς σέ, καλὴ μου Λουίζα, ἥτις εἶσαι ἡ καλλιτέρα μου φίλη, ὅτι εἶμαι ζηλότυπος.

Ἡ πριγκηπέσσα μοὶ ἐμπνέει δυσπιστίαν. Ἐχῶ ὀλίγην πείραν, ἀλλ' εἶδον αὐτὴν ἀνταλλάσσουσαν μετὰ τοῦ Ὀλιβιέρου βλέμματα, ἐξ ὧν πολλὰ ἠννόησα.

Καὶ μάλιστα πρὸ ἑξ μηνῶν εἰμεθα νυμφευμένοι!

Χαῖρε, ἀγαπητῇ μου Λουίζα. Πότε θὰ ἐπανιδωθῶμεν; Πότε θὰ λήξῃ τὸ ταξιειδὸν τοῦτο, τὸ ἀπελπιστικόν, ὡς εἰ εὐρισκόμεθα εἰς τὸν ἀρκτικὸν πόλον, ἐν μέσῳ τῶν πάγων.

Γράψον μοι εἰς τὸ θλιβερόν τοῦτο παλάτιον, τὸ καταλλήλως ὀνομαζόμενον τοῦ Σταυροῦ, (della Croce) ἔνθα εὐρίσκομαι ὡς ἐξόριστος, καὶ δός μοι θάρρος.

Ἡ φίλη σου
Ἐλένη.

Γ. Γ. Ἀνοίγω πάλιν τὴν ἀτελεύτητον ταύτην ἐπιστολήν, ἵνα σοὶ ἀναγγείλλω θλιβεράν εἰδήσιν.

Τηλεγραφικῶς ἠγγέλθη ἡμῖν, ὅτι ὁ θεὸς μου ἀπέθανεν ἐξ ἀποπληξίας.

Καὶ παράδοξος σύμπτωσις! παρ' αὐτῷ εὗρον νεκρὸν ἐν τῷ δωματίῳ του, τὸν πιστόν του Διονύσιον.

Ἀπερχόμεθα ἐσπευσμένως ἐκ Βενετίας.

Θλιβόμαι, ὅτι δὲν ἤμην παρούσα κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ προσφιλοῦς μοι θεοῦ.

Ἐλένη.

Ἡ ἄλλη ἐπιστολὴ ἐστάλη ἡμέρας τινὰς πρότερον εἰς τὸν κόμητα Ὀλιβιέρου ὑπὸ τῆς Φελισίδος.

Ἰδοὺ αὕτη:

Ἀγαπητὲ κόμη.

Δὲν ἀσχολεῖσαι ποσῶς περὶ τῆς προστατευομένης σου. Λέγω μάλιστα, ὅτι πέραν τοῦ δέοντος παραμελεῖς αὐτήν. Συμβαίνουν ἐν τούτοις πράγματα, τὰ ὅποια πρέπει νὰ μάθης. Θὰ σὲ ἐπληροφόρουν ταχύτερον, ἂν ἐγνωρίζα ποῦ νὰ διευθύνω τὰς ἐπιστολάς μου. Τὴν εἰς Βενετίαν διαμονὴν σου ἔμαθον παρὰ τινος πελατιδὸς μου, τῆς πριγκηπέσσης Βάνδας Καβάλλι, ἥτις μοὶ γράφει περὶ σοῦ, παραγγέλλουσα μοὶ ἀντικείμενά τινα, ὧν ἔχει ἀνάγκην.

Ἡ Σολάνζη ἐξευγενίζεται.

Σὲ βεβαιῶ, ὅτι θὰ ἐκπλαγῇς διὰ τὴν μεταβολήν. Ἰσως δὲν ἐξετίμησας ἀκριβῶς τὴν ἀξίαν τοῦ θησαυροῦ, τὸν ὅποιον μοὶ ἐνεπιστεύθης.

Ἡ ἐκπαίδευσίς τῆς ἐν τούτοις ἐβράδυνε κατὰ τρεῖς μῆνας, καθ' οὓς ἠναγκάσθη νὰ διαμείνῃ εἰς τινα ἐξοχὴν, περὶ τῶν Παρισίων, δι' αἰτίαν, ἣν δὲν ἀγνοεῖς.

Ἔτεκε πρὸ πέντε ἐβδομάδων υἱόν, ὃν ὠνόμασεν Ἰακώβον-Ὀλιβιέρον... Φαρζεάς.

Ἐπανῆλθε πρὸ δέκα ἡμερῶν εἰς τὴν ὁδὸν Εἰρήνης, καί, τολμῶ εἰπεῖν, ὅτι ὑπὸ πάντων θαυμάζεται.

Ἄλλως τε, ἐπιδεξία ὡς σειρήν, δύναται νὰ πορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν καὶ ἄνευ τῆς προστασίας σου.

Μετὰ ἑξ μῆνας, θὰ μοὶ εἴπῃς εἰδήσεις, ἂν δὲν ἔχῃς πλέον τοὺς αὐτοὺς λόγους νὰ ἀγαπᾷς τὴν Ἰταλίαν.

Ἡ ἀφοσιωμένη φίλη σου

Φελισίς.

[Ἔπεται συνέχεια].

*Κ.

Α. ΔΟΥΜΑ (ΓΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ ὑπάγετε εἰς τῆς ῥαπτρίας μου καὶ νὰ τη εἰπῆτε, ἀντὶ νὰ μοι κάμῃ τὸ κυανοῦν φόρεμα, τὸ ὅποιον τῇ παρήγγειλα, νὰ μοι κάμῃ ἐν ῥοδόχρουν, ἐὰν εἶναι ἀκόμη καιρὸς νὰ μεταβάλλω γνώμην.

— Πηγαίνω, εἶπεν ἡ ἀγαθὴ κυρία,

1. Ἡ εἰκὼν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 281 φύλλου ἀνήκει εἰς τὴν σελίδα 563, καὶ οὐχὶ εἰς τὴν 546, ὡς ἐσφαλμένως ἐσημειώθη.

πολὺ μακρὰν τοῦ νὰ ὑποθέσῃ διατί ἡ Ἀντωνίνα προετίμα αἶφνης τὸ ῥοδόχρουν τοῦ κυανοῦ.

— Εἶναι ὀλίγον μακρὰν, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀντωνίνα, ἀλλὰ δὲν θὰ καθήσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν ἄνευ ὑμῶν.

Ὁ ἐπίλογος οὗτος ἐφάνη κολακεύων τὴν κυρίαν Ἀγγελικὴν, ἥτις, περιβληθεῖσα τὸ περιώμιον καὶ τὸν πῖλόν τῆς, ἀνεχώρησεν.

— Ἡδυνάμην νὰ στείλω τὸν ὑπηρετήν, εἶπεν αὐτῇ ἡ Ἀντωνίνα χαμηλοφῶνως, ἀλλὰ θὰ μοι ἔκαμνε καμμίαν ἀνοησίαν.

— Ἐχετε δίκαιον.

— Ἀγαπᾶτε τοὺς κεκρυφάλους, κυρία Ἀγγελικὴ;

— Διὰ τί;

— Τοὺς ἀγαπᾶτε;

— Μάλιστα, τοὺς ἀγαπῶ.

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ ἤξεύρω.

— Θὰ μοι δωρήσῃ κανένα κεκρύφαλον, διελογίσθη ἡ παιδαγωγὸς κατερχομένη· φθάνει μόνον νὰ ἐκλέξῃ μὲ ἐρυθρὰς ταινίας!

— Τὸ ὄνομα ἐπέφερε τὸ ἀποτέλεσμα· τοῦ, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Νισσέττα· ὅλα πηγαίνουν καλὰ. Εἶναι χαρίσσω ἡ μικρὰ αὐτὴ κόρη.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Νισσέττα εἶχεν ἀνοίξῃ τὸ κυτίον τῆς.

— Καθῆσατε λοιπόν, εἶπεν αὐτῇ ἡ Ἀντωνίνα, θὰ ἔχετε περισσοτέραν ἄνεσιν.

Καὶ ταῦτοχρόνως ἡ δεσποινὴς Δεβῶ ἔσυρε τὸ κάθισμά τῆς πρὸς τὸ τῆς Νισσέττας καὶ ἔθηκε τὸ κυτίον ἐπὶ τῶν γονάτων.

— Ἀφοῦ ἀγαπᾶτε τὸ ῥοδόχρουν, δεσποινίς, εἶπεν ἡ Νισσέττα, ἰδοὺ μικροὶ κεκρύφαλοι νυκτερινοί, χρώματος τριανταφυλλιοῦ, οἱ ὅποιοι θὰ σας ἀρέσουν.

— Λοιπὸν σῆς πωλεῖτε εἰς τὴν κυρίαν Δεπερέ; ἐπανάλαβεν ἡ Ἀντωνίνα.

«Ἦλθαμεν εἰς τὸ προκείμενον», ἐσκέφθη ἡ Νισσέττα.

— Ναί, δεσποινίς, ἀπεκρίθη.

— Ποῖαν ἡλικίαν ἔχει ἡ κυρία Δεπερέ;

— Εἶναι ἀκόμη πολὺ νέα· εἶναι τριάκοντα ἐννέα ἐτῶν· καὶ βέβαια εἶναι νέα, προσέθηκεν ἡ Νισσέττα διὰ φυσικωτάτου τόνου, ὅταν συλλογίζεται τις ὅτι ἔχει υἱὸν εἰκοσιτριῶν ἐτῶν.

— Ἀ! ἔχει υἱόν, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα υποκρινομένη ὅτι δίδει μεγίστην προσοχὴν εἰς κεκρύφαλον, ὃν ἡ Νισσέττα τῇ εἶχεν ἐγγχειρίσῃ.

— Ναί, ὑπέλαβεν ἡ ῥάπτρια, ἔχει υἱόν, νεανίαν θελκτικόν, γλυκύν, πλήρη πνεύματος καὶ καρδίας καὶ ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μητέρα του!.

— Τὸν γνωρίζετε; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνίνα, ἥς ἡ φωνὴ ἤρξατο τρέμουσα.

— Πολύ· τὸν βλέπω συχνὰ εἰς τῆς κυρίας Δεπερέ.

— Αὐτὸς ὁ μικρὸς κεκρύφαλος μοῦ ἀρέσκει ἀρκετά, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἀλλάσσει θέμα ὁμιλίας.

— Θέλετε, νὰ τον δοκιμάσετε, δεσποινίς; ὑπέλαβεν ἡ Νισσέττα ἐγειρομένη καὶ

ετοιμαζομένη νὰ περιβάλλῃ δι' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν τῆς Ἀντωνίνης.

— Εὐχαρίστως.

— Σὺς πηγαίνει θαυμασία, εἶπεν ἡ Νισσέττα, παρατηρήσασα ἐν τῷ κατόπτρῳ πόσον ἥρμοζεν ὁ κεκρύφαλος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς δεσποινίδος Δεβῶ.

— Πόσον στοιχίζει;

— "Ω! μικρὰ πράγματα. Θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς τιμῆς βραδύτερον, ἀφοῦ ἐκλέξετε.

Ἡ Ἀντωνίνα, ἀφαιρέσασα τὸν κεκρύφαλον, ἔθηκεν αὐτὸν κατὰ μέρος, καί, ἐπανακαθημένη, εἶπε:

— Τί ἔχετε ἀκόμη νὰ μου δείξετε;

Διηρεύνησαν καὶ πάλιν τὸ κυτίον.

Ἡ Νισσέττα ἀπέφευγε νὰ ὁμιλήσῃ ἐκ νέου πρώτη περὶ τοῦ Ἐδμόνδου. Ἄλλως τε δέ, ἥτο βεβαιωτάτη ὅτι ἡ Ἀντωνίνα θάναλὰμβανε τὴν φροντίδα ταύτην. Τοῦτο δὲν ἐβράδυε πολύ.

— Πιστεύω ὅτι ὁ πατήρ μου γνωρίζει αὐτὸν τὸν κύριον Ἐδμόνδον Δεπερέ, ἐπανάλαβεν ἡ Ἀντωνίνα.

— Ἐδμόνδον! ἀκριβῶς ὀνομάζεται Ἐδμόνδος! Σὺς ἀνέφερα τὸ βαπτιστικὸν τοῦ ὀνόμα· ἠρώτησεν ἡ Νισσέττα.

— "Οχι· ἀλλ' εὗρον τὸ ἐπισκεπτήριόν του εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς μου, τώρα τὸ ἐνθυμοῦμαι, ἀπεκρίθη ἡ Ἀντωνίνα ἐρυθριῶσα.

— Τρόντι πρέπει νὰ ἦλθε, διὰ νὰ τον ἐξετάσῃ ὁ κύριος πατήρ σας. Ὑπέφερεν ὀλίγον, καὶ ἡ μήτηρ του ἀνησυχεῖ τόσο ἐυκόλα, ὥστε ἠθέλησε νὰ την καθυσχύασῃ.

— Καὶ την καθυσχύασε;

— Πληρέστατα, εἶπεν ἡ Νισσέττα, ἥτις ὁμιλεῖ οὕτω διὰ νὰ εἴπῃ τι καὶ φανῇ ἀγνοοῦσα τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Ἐδμόνδου.

— Δυστυχῆς γυνὴ! διελογίσθη ἡ Ἀντωνίνα, δὲν ὑποπτεύει τίποτε.

Ἐπειτα ἐξηκολούθησεν ὑψηλοφώνως:

— Χθὲς ἦλθε.

— Καὶ δὲν ἦλθε σήμερον τὸ πρωί; ἠρώτησεν ἡ Νισσέττα.

— "Οχι.

— Εἰσθε βεβαία περὶ τούτου, δεσποινίς;

— Ναί, βεβαιωτάτη, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα ἐρυθριῶσα. Ἐμελλε νὰ ἔλθῃ λοιπόν;

— Μοῦ φαίνεται νὰ τον συνήντησα καθ' ὁδὸν τώρα πρὸ ὀλίγου.

Ἡ Ἀντωνίνα, οὐδὲν ἀποκριθεῖσα, ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἦς βλέπετε, ἡ Νισσέττα ἐξώθει αὐτὴν εἰς τὰ τελευταῖα τῆς χαρακώματα.

— Θὰ μου ἐχρειάζετο, ἐπανάλαβεν ἡ δεσποινίς Δεβῶ, κεκρύφαλός τις διὰ τὴν κυρίαν αὐτήν, τὴν ὁποίαν εἶδετε ἐδῶ καὶ τὴν ὁποίαν ἔστειλα εἰς τὴν ῥάπτριάν μου.

— Κατὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἐδῶ;

Καὶ ἡ Νισσέττα ἐδειξε νέον τινα κεκρύφαλον.

— Ναί, ἓνα τοιοῦτον.

— Ἐπώλησα τὸν ὅμοιον εἰς τὴν κυρίαν Δεπερέ.

Ἡ Ἀντωνίνα δὲν ἀπεκρίθη· ἐφοβεῖτο ἤδη μὴ ὁμίλῃσε πολὺ περὶ τοῦ Ἐδμόνδου, καὶ ὅμως οὐδὲν ὑπόπτευσεν ὅτι ἡ

Νισσέττα τόσο εἶχεν ἐνδιαφέρον νὰ γινώσκῃ τί ἐσκέπτετο καὶ τί ἔλεγε περὶ αὐτοῦ.

Ἡ ῥάπτρια ἐνόησε τὴν περίσκεψιν ταύτην· ἀλλ' ἀπεφάσισε νὰ ἀναγκάσῃ τὸ ἄθρον κοράσιον νὰ ὁμιλήσῃ ἀκόμη.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν, ὁ υἱὸς τῆς μάλιστας ἐξέλεξε τὸν κεκρύφαλον τοῦτον. Ἐχει τόσην καλαισθησίαν! Φαντασθῆτε, δεσποινίς, ὅτι καταγίνεται διὰ τὴν μητέρα του, ὡς ἀδελφὸς διὰ τὴν ἀδελφὴν του, ὡς σύζυγος διὰ τὴν γυναῖκά του. Τοῦ ἀξίζει πολὺ νὰ εἶναι εὐτυχὴς καὶ ὁμως...

— Καὶ ὅμως;... ἐπανάλαβεν ἡ Ἀντωνίνα.

— Καὶ ὅμως, ἐξηκολούθησεν ἡ Νισσέττα, εἶναι τώρα δύο-τρεῖς ἡμέραι, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν ἤξεύρω τί ἔχει, ἀλλὰ φαίνεται σκυθρωπὸς ἢ τοῦλάχιστον περίφροντις. Φαίνεται ὅτι κατὰ τὸν ἀπασχολεῖ. Ἡ μήτηρ του μοὶ ὁμιλεῖ χθὲς περὶ τούτου· ἡ μήτηρ του μὲ ἀγαπᾷ πολὺ, μὲ ἐγνώρισε πολὺ νέαν, καὶ μου λέγει ὅλα τὰ συμβάντα τῆς.

— Καὶ ἠξεύρει τί καθιστᾷ τὸν υἱὸν τῆς περίφροντιν; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνίνα, ἀφίνουσα νὰ τῇ ἐκφύγῃ διὰ τῶν δακτύλων τρίχαπτον καὶ ὑποκρινομένη ὅτι μᾶλλον τὴν ἐπασχολεῖ αὐτὸ ἢ ὅσα ἔλεγεν.

— Ναί, δεσποινίς. "Ω! ὁ υἱὸς τῆς δὲν τῆς κρύπτει τίποτε.

— Λοιπὸν τί ἔχει;

— Θὰ ἐπεθύμει νὰ νυμφευθῇ.

— Διατί δὲν νυμφεύεται;

Εἶναι ἀνάγκη νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἡ καρδιά τῆς Ἀντωνίνας ἐπάλλετο ἀπ' ἀρχῆς τῆς συνδιαλέξεως ταύτης, εἰς τὴν ὁποίαν ἀφίνετο νὰ παρασύρῃται ἀκαταμαχῆτως, καίπερ διαλογιζομένη ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ συνομιλῇ οὕτω μετὰ γυναικός, ἣν δὲν ἐγνώριζε καὶ ἥτις, ὀλίγην περιεργίαν ἂν εἶχε, θὰ κατενόει ταχέως τὸ μυστικόν τῆς.

Ἀλλ' ἡ Ἀντωνίνα ἠδύνατο νὰ φοβῆται πραγματικῶς μὴ ἀποκαλύψῃ αἰσθημα, οὕτινος αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ δὲν εἶχε συνείδησιν; Οὐδ' ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ ὅτι ἡ Νισσέττα εἶχεν ἀποσταλῇ παρὰ τοῦ Ἐδμόνδου, διότι ἦτο τόσο ἀγνή, ὥστε, καὶ ἐὰν το ἔλεγον αὐτῇ, θὰ ἐδίσταζεν ἀκόμη νὰ το πιστεύσῃ.

— Δὲν νυμφεύεται, ἐξηκολούθησεν ἡ Νισσέττα, διότι δὲν ἠξεύρει ἀκόμη ἐὰν ἡ νεῆνις, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ, θὰ τον ἀγάπῃ.

— Δὲν τῇ ὁμίλῃσε λοιπὸν ποτέ;

— Ποτέ· τὴν εἶδε μόνον.

— Καὶ μόνον βλέπων αὐτὴν τὴν ἡγάπησε;

— Ναί· εἶναι ἀσύνητες, δὲν εἰν' ἔτσι, δεσποινίς; ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ νεῆνις αὐτῇ εἶναι τόσο ὠραία, τόσο χαρίεσσα, ἔχει τὸ ἦθος τόσο γλυκὺ καὶ ἀγνόν, ὥστε δὲν εἶναι ἀνάγκη παρὰ νὰ τὴν ἴδῃ μίαν μόνην φορὰν, διὰ νὰ τῇ ἀφιέρωσῃ τὴν ζωὴν του.

Ἡ Νισσέττα ἐφοβεῖτο μὴ νὰ ἀφώρῃσεν ὑπὲρ τὸ δέον.

— Παρατηρήσατε, δεσποινίς, προσέθηκεν αἴφνης, ἰδοὺ μικρὰ περιλαίμια μὲ βαλεντιανὸν τρίχαπτον ἀπλούστατον, ἀλλὰ πολὺ κατάλληλον εἰς νεῆνιδα.

— Ναί, ναί, ἐτραύλισεν ἡ Ἀντωνίνα, τὸ περιλαίμιον αὐτὸ εἶναι χαρίεστατον... θὰ το ἀγοράσω ἀναμφιδόλως.

— Λοιπὸν αὐτοὺς τοὺς δύο κεκρυφάλους καὶ τὸ περιλαίμιον αὐτό;... ἠρώτησεν ἡ Νισσέττα, θέλουσα νὰ ῥῆσῃ καὶ ῥὺν εἰς τὴν δεσποινίδα Δεβῶ, ὅπως συνέλθῃ ἐκ τῆς συγχινήσεώς τῆς.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ Ἀντωνίνα, χωρὶς νὰ ἐννοῇ καλῶς τί ἔλεγεν.

Ἡ Νισσέττα ἠγέρθη.

Ἐὰν ἡ Ἀντωνίνα δὲν ἐκράτει ἐαυτήν, θὰ τῇ ἔλεγεν:

— Λοιπὸν! δὲν μοι ὁμιλεῖτε πλέον περὶ τοῦ Ἐδμόνδου;

Ἡ Νισσέττα, μὴ πύουσα νὰ τὴν παρακολουθῇ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ὑπέθεσε τί συνέβαινεν ἐν αὐτῇ· ἀλλ' ἵνα μὴ προδοθῇ, ὑπέσχετο ἀπαξ ἔτι εἰς ἐαυτήν νὰ περιμένῃ, ὅπως ἡ θυγάτηρ τοῦ ἱατροῦ ἐπαναφέρῃ μόνη τὴν ὁμιλίαν ἐπὶ τοῦ κυρίου Δεπερέ.

— Δὲν σας ἀρέσκει πλέον τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά, τὰ ὁποῖα ἔχω ἐδῶ, δεσποινίς; ἠρώτησεν ἡ Νισσέττα κλείουσα τὸ κυτίον.

— "Οχι, εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ἡ Ἀντωνίνα.

Ἡ Νισσέττα, ἀναλαβοῦσα, ἐφόρεσε βραδέως τὰ χειρόκτιά της, αἵτινα εἶχεν ἀποθέσῃ ἐπὶ τῆς ἐστίας· τοῦτο δὲ ἵνα· παράσχη τῇ Ἀντωνίνᾳ καιρὸν νὰ εὗρῃ μέσον τι, ὅπως ἀνανεώσῃ τὴν περὶ τοῦ Ἐδμόνδου συνδιαλέξιν.

Ἡ Ἀντωνίνα μάτην ἀνεζήτησε τοιοῦτον.

Οὐδεμία ὑπελείπετο αὐτῇ ἀμφιβολία, ὅτι αὐτῆς ἤρπτο ὁ Ἐδμόνδος, καὶ νύχα-ριστεῖτο μεγάλως ἀκούουσα νὰ τῇ λέγουσι τοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν περὶ αὐτοῦ ὁμιλίαν μετὰ μεγάλης περιεργίας. "Ὅσῳ ὁ καιρὸς παρήρχετο, τόσο τῇ ἐφάνετο δύσκολον νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν Νισσέτταν περὶ τοῦ κυρίου Δεπερέ, χωρὶς αὐτὴ τοῦλάχιστον νὰ ἐκπλαγῇ ἐπὶ τούτῳ.

— Λοιπὸν, δεσποινίς, σὺς ἀφίνω, εἶπεν ἡ Νισσέττα, φορέσασα τὰ χειρόκτιά της, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ εὐχρεστηθῇτε νὰ ἐξακολουθῆτε οὕσα πελάτις μου.

— Ποῦ κατοικεῖτε; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνίνα.

Ἡ Νισσέττα ἔδωκεν αὐτῇ τὴν διεύθυνσίν της.

— Νὰ σας πληρώσω, εἶπεν ἡ δεσποινίς Δεβῶ.

— Εἶναι περιττόν, δεσποινίς· μὲ πληρώνετε τὰ τρία αὐτὰ πράγματα ἄλλην φορὰν.

Ἡ Νισσέττα διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

Τότε ἡ Ἀντωνίνα, βλέπουσα αὐτὴν ἀναχωροῦσαν, προετίμησε μᾶλλον νὰ εἴπῃ τι, ὅπερ ὅμως δὲν ἤθελε νὰ εἴπῃ, παρὰ νὰ μὴ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ Ἐδμόνδου.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ῥάπτρια ἔθετε τὴν

χειρά ἐπὶ τοῦ κλειθροῦ, ἡ Ἀντωνίνα εἶπεν αὐτῇ μετὰ τόνου πλήρους δισταγμῶν ἔτι :

— Δεσποινίς...

Καί ὅλη ἐρυθρὰ ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς, διότι ἠγνόει τί νὰ προσθέσῃ.

— Ἐχετε νὰ μου εἰπῆτε τίποτε, δεσποινίς ; ἠρώτησεν ἡ Νισσέττα.

— Ναί, κλείσατε αὐτὴν τὴν θύραν.

Ἡ Νισσέττα ὑπήκουσεν.

— Ὅ,τι μέλλω νὰ σας εἶπω θὰ σας φανῇ πολύ παράδοξον· ἀλλὰ σας ὁμολογῶ ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος Ἐδμόνδος Δεπερὲ μὲ ἐνδιαφέρει πολύ.

Ἡ Νισσέττα ἐτοιμάσθη νὰ ὁμιλήσῃ.

— Ἐξηγοῦμαι, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα· μὲ ἐνδιαφέρει κατὰ τοῦτο, ὅτι γνωρίζω περὶ αὐτοῦ κάτι, τὸ ὁποῖον ὁ πατήρ μου καὶ ἐγὼ μόνη γνωρίζομεν.

— Ὅποῖον ;

— Ὁ κύριος Ἐδμόνδος εἶναι περισσότερο ἀσθενής, πολὺ περισσότερο ἀσθενής παρ' ὅσον νομίζει. Ἀφοῦ τον γνωρίζετε, δώσατέ τῳ νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι πρέπει νὰ περιποιηθῇ τὸν ἑαυτὸν του... ἄς ἀναχωρήσῃ ὅχι, ἄς μὴ ἀναχωρήσῃ, ἀλλ' ἄς φροντίσῃ σοβαρῶς περὶ ἑαυτοῦ καὶ νὰ ἔρχεται συχνὰ νὰ βλέπῃ τὸν πατέρα μου, ὅστις θὰ τον περιποιηθῇ ὡς υἱόν του. Ἐννοεῖται δὲν εἶν' ἔτσι, δεσποινίς, ὅτι ὀφείλω νὰ αἰσθάνωμαι ἐνδιαφέρον πρὸς αὐτὸν τὸν νέον, ἀφ' οὗ ἐμαθὼν ὅτι ἡ ὑγεία του, ἡ ζωὴ του κινδυνεύουσι σπουδαίως !...

Ἡ Νισσέττα, ἥτις ἤκιστα προσεδόκα τὴν ἐκμυστήρευσιν ταύτην καὶ ἥτις ἠσθάνετο πρὸς τὸν Ἐδμόνδον ἀδελφικὴν στοργήν, ἐγένετο κατωχρος.

— Εἶναι σπουδαῖον, ὅ,τι λέγετε, δεσποινίς ;

— Σπουδαϊότατον.

— Ὁ κύριος Ἐδμόνδος εἶναι ἀσθενής ;

— Λίαν ἐπικινδύνως.

— Δὲν ἠπατάτο λοιπὸν ὁ Γουσταῦος... ἐψιθύρισεν ἡ Νισσέττα.

— Τί λέγετε ; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνίνα.

— Λέγω, δεσποινίς, ἀπεκρίθη ἡ Νισσέττα μετὰ συγκινήσεως, ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ ποκρύψῃ, ὅτι εἶσθε ἄγγελος καὶ ὅτι δὲν ἐκπλήσσομαι πλέον, διότι ὁ Ἐδμόνδος σας ἀγαπᾷ τόσο.

— Τί σημαίνει τοῦτο ; ἀνέκραξεν ἡ Ἀντωνίνα.

— Σημαίνει, δεσποινίς, ὅτι κατόπιν ὧν αὐτῶν εἶναι ἀνωφελὲς ἡ ὑπόκρισις· ὅτι αὐτὴ ἡ νέα, τὴν ὁποίαν ὁ κύριος Δεπερὲ ἀγαπᾷ, εἶσθε σεῖς· ὅτι σεῖς τὸν ἀγαπᾶτε ἤδη, ἴσως χωρὶς νὰ το ἐννοήτε· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι μυστικὸν μεταξὺ ἡμῶν τῶν δύο, δεσποινίς, καὶ σας ὀρκίζομαι, ὅτι δὲν θὰ το ἀποκαλύψω εἰς κανένα. Ἡμέραν τινὰ θὰ σας ἐξηγήσω πάντα ταῦτα, καὶ θὰ ἰδῆτε, ὅτι θὰ μοι εὐγνωμονήτε ὀλίγον δι' ὅ,τι κάμνω. Συλλογισθῆτε, δεσποινίς, ὅτι ὁ Ἐδμόνδος εἶναι ἀσθενής· ὅτι ἡ ἐλαχίστη λύπη δύναται νὰ χειροτερεύσῃ τὴν ἀσθενείαν του καὶ ὅτι ἡ εὐτυχία του καὶ ἡ ζωὴ του εὐρίσκονται εἰς τὰς χεῖρας σας.

Ἡ Ἀντωνίνα κατεθρομβήθη ἐκ τῆς ὁ-

μολογίας ταύτης, ἥτις διέλαθε τὴν Νισσέτταν, ἔνεκα τῆς συγκινήσεώς της, ἀλλ' ἀπεκρίθη ἀμέσως μεθ' ὅλης τῆς ἀθωότητος τῆς ψυχῆς της καὶ ὡς εἰ εἶχε μαντεύσῃ, ἀνευ ἐξηγήσεως, ὅτι εἶχεν ἀπέναντι αὐτῆς καρδίαν ἱκανὴν νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἰδικήν της.

— Μὴ λέγετε τίποτε περὶ τῆς ἀσθενείας ταύτης εἰς τὴν μητέρα του. Θὰ σωθῇ, χωρὶς νὰ το μάθῃ εκείνη.

— Ἡ ἀγάπη σας θὰ ἐξαρκέσῃ πρὸς τοῦτο, δεσποινίς, καὶ θὰ γείνη πολὺ εὐτυχής, μανθάνων ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε.

— Ἀλλὰ δὲν εἶπον...

— Σιωπῇ ! εἶπεν ἡ Νισσέττα, ἔρχονται.

Τῷ ὄντι, ἡ κυρία Ἀγγελική, ἐπανεληθούσα, ἤνοιγε τὴν θύραν τοῦ θαλάμου τῆς Ἀντωνίνας.

— Λοιπὸν, δεσποινίς, εἶπεν ἡ Νισσέττα, ἔχετε τὴν διεύθυνσίν μου, ἐὰν δέ σας χρειάζεται τίποτε, δύνασθε νὰ μου γράψετε μίαν λέξιν, καὶ θὰ σπεύσω.

Ἡ Ἀντωνίνα, ἥτις δυσκόλως θὰ εὕρισκε λέξιν τινὰ, ἀπεκρίθη διὰ κινήματος τῆς κεφαλῆς.

Ἡ Ἀντωνίνα, ἥτις δυσκόλως θὰ εὕρισκε λέξιν τινὰ, ἀπεκρίθη διὰ κινήματος τῆς κεφαλῆς.

Ἡ Νισσέττα, χαιρετίσασα, ἐξῆλθεν.

— Θὰ ἔχετε τὸ ροδόχρουν φόρεμά σας, εἶπεν ἡ κυρία Ἀγγελική πρὸς τὴν Ἀντωνίναν.

— Πολύ, καλὰ, ὑπέλαβεν αὕτη· ἰδοὺ ἕνας κεκρύφαλος διὰ σας, ἀγαπητή μου Ἀγγελική· σας ἀρέσκει ;

— Ἀκριβῶς ἔχει ἐρυθρὰς ταινίας.

Ἀ ! ἀγαπητόν μου τέκνον, πόσον εἶσθε καλὴ, σκεφθεῖσα περὶ ἐμοῦ !

Καὶ ἡ κυρία Ἀγγελική ἠσπάσθη τὴν Ἀντωνίναν, ἵνα τὴν εὐχαριστήσῃ.

ΙΔ'

Ὅτε τὴν πρωίαν ἡ Νισσέττα εἶχε παρουσιασθῇ εἰς τὴν Ἀντωνίναν, ὀλίγον προσεδόκα τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ ἡ ἐπίσκεψις αὐτῆς ἐμελλε νὰ ἔχῃ. Ἐλθοῦσα εὐελπὶς καὶ περιχαρής, ὅπως μάθη ἐὰν ὁ Ἐδμόνδος εἶχεν ἐλπίδας τινὰς νὰ γαπηθῇ, ἀπῆρχετο ὅλως περίλυπος καὶ συγκεκριμένη, μαθοῦσα, ὅτι ὁ δυστυχὴς νέος ἦτο προσβεβλημένος ὑπὸ νοσήματος ἐπικινδύνου εἰς τὴν ζωὴν του. Ἡ Νισσέττα διετέλει ἔντρομος. Ἡ νόσος, ὁ φόβος, ἡ λύπη, τόσο ὀλίγον συνεβίβαζοντο μὲ τὰς ἑξέως της, ὥστε τὸ πνεῦμά της προσεβλήθη ἀμέσως ὑπὸ τῶν λόγων τῆς δεσποινίδος Δεβῶ καὶ διηρωτᾶτο ὁποῖαν ἀπόκρισιν ἐμελλε νὰ δώσῃ τῷ Ἐδμόνδῳ, ὅταν ἦθελεν ἔλθῃ τὴν δευτέραν ὥραν νὰ ζητήσῃ εἰδήσεις. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐπεθύμησε νὰ φύγῃ. Ἐβλεπε τὰ πάντα σκοτεινὰ καὶ δὲν ἤθελε νὰ εἰπῇ ἢ νὰ κάμῃ τι, πρὶν ἢ συμβουλευθῇ τὸν Γουσταῦον καὶ γνωστοποιήσῃ αὐτῷ ὅσα ἔμαθε πρὸ ὀλίγου.

Διό, πλήρως συγκινήσεως ἔτι ἐπὶ τῇ ἀπασιφίᾳ ἀφ' ἧς τῆς δεσποινίδος Δεβῶ, ἔγραψε τὸν Δωμῶν :

« Ἀγαπητέ μοι Γουσταῦε, ἔλθε· νὰ με ἴδῃς, ἅμα λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην· ὁ ἡμέτερος ἀτυχὴς φίλος Ἐδμόνδος ἔχει μεγίστην ἀνάγκην πάντων τῶν ἀγαπῶντων αὐτόν. Ἐνθυμεῖσθαι ὅτι πολλὰκις σὲ ἔβλεπον σκυθρωπὸν καὶ σὲ ἠρώτων τί σε ἔθλιβε τόσο. Μοὶ ἀπεκρίνετο τότε ὅτι εἶχες φόβους περὶ τῆς ὑγείας του, ὅτι τὸν ἤκουες νὰ βήχῃ ἐνίοτε, ὅτι ὁ πατήρ του ἀπέθανε τριακονταετῆς, καὶ ὅτι, ὅσῳ ὁ Ἐδμόνδος ἐπλησίαζε τὴν ἡλικίαν ταύτην, τόσο σὺ ἐφοβεῖσθαι περὶ αὐτοῦ. Λοιπὸν, φίλε μου, αἱ προαισθήσεις σου δὲν σε εἶχον ἀπατήσῃ. Ὁ Ἐδμόνδος εἶναι προσβεβλημένος ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὡς καὶ ὁ κύριος Δεπερὲ νοσήματος· μοὶ τὸ εἶπεν ἡ δεσποινίς Ἀντωνίνα, μαθοῦσα τοῦτο παρὰ τοῦ πατρός της. Ἡθέλησα νὰ σοὶ γνωστοποιήσω τοῦτο πᾶραυτα, διὰ νὰ σκεφθῶμεν ἀμέσως περὶ τῶν μέσων τῆς σωτηρίας τοῦ φίλου ἡμῶν, ἐὰν τοῦτο εἶναι δυνατόν. Ἀφ' οὗ ἡ δεσποινίς Δεβῶ μοὶ τὸ εἶπεν, ἔχω τὴν καρδίαν συνεσφιγμένην, ἀναπνέω μετὰ δυσκολίας καὶ κλαίω γράφουσα σοὶ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Ὁ Ἐδμόνδος μέλλει νὰ ἔλθῃ τὴν δευτέραν ὥραν παρ' ἐμοῦ. Ἐλθε νὰ μοι εἴπῃς τί πρέπει νὰ κάμω, διότι τρέμω, ἐὰν δὲν σε ἴδω, μήπως δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ποκρύψω τὴν ἀνησυχίαν μου ἐνώπιόν σου. Ἀλλως, ἡ μικρὰ αὐτὴ Ἀντωνίνα εἶναι ἄγγελος, τὸν ἀγαπᾷ, εἶμαι βεβαία, καὶ πέποιθα ὅτι ἡ ἀσθένεια τοῦ Ἐδμόνδου καὶ ἡ συμπαθεία, ἣν αἱ προρρήσεις τοῦ κυρίου Δεβῶ ἐξήγειραν ἐν αὐτῇ, ὅχι ὀλίγον συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐπιτάχυσιν τοῦ ἔρωτος τούτου. Τοιοῦτο τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαβήματος αὐτοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον, καθὼς ἡζεύρεις, προέβαινον μὲ ἀγαθὴν πρόθεσιν, καὶ τὸ ὁποῖον λυποῦμαι τώρα διότι ἔκαμα. Ἐὰν ἡμῖν εἰς τὴν θέσιν σου, θὰ ἐπήγαινα νὰ εὕρω τὸν κύριον Δεβῶ καὶ θὰ τῷ ἔλεγον ὅτι ἀντὶ πάσης θυσίας πρέπει νὰ σώσῃ τὸν Ἐδμόνδον. Ὁ δυστυχὴς νέος δὲν εἶναι ἔτι κλινήρης· δὲν ὑποπαύει ἀκόμη τίποτε· ἴσως θὰ ἔχωμεν καιρὸν νὰ τον θεραπεύσωμεν. Γνωρίζεις ὅτι πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ κάμω διὰ τὸν φίλον σου θὰ το κάμω.

« Νισσέττα. »

Ἡ Νισσέττα, διπλώσασα τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, τὴν ἐσφράγισεν, ἐπέθηκε τὴν διεύθυνσιν ἐπὶ τοῦ φυχέλλου καὶ, καταβάσας εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θυρωροῦ εἶπεν αὐτῇ :

— Δόσε νὰ φέρωσιν ἀμέσως τὸ γράμμα αὐτὸ κατὰ τὴν διεύθυνσίν του καὶ εἰπέ ὅτι χρειάζεται ἀπάντησις.

Ἡ θυρωρὸς ἐνεχείρισεν τὴν ἐπιστολὴν εἰς ὁδοθεράποντά τινὰ, ὅστις μετέβη εἰς τοῦ Γουσταῦου.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Ἐδμόνδος, ἀντὶ νὰ ἐπανελθῇ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός του, ἥτις, κατακλιθεῖσα βραδέως, θὰ ἐκοιμᾶτο ἀκόμη, κατ' ἀρχὰς περιεπάτησε τυχαίως, παραδεδομένος εἰς τοὺς διαλογισμούς του, τὸν ἔρωτά του, τὰς ἐλπίδας του.

Περιπλανηθεὶς οὕτως ἐπὶ τινὰ χρόνον

ἐπὶ τῶν κρηπίδων, διηυθύνθη μηχανικῶς πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του, εἰς τὸν ὁποῖον ἤθελε νὰ δεῖξῃ τὴν ἐπιστολὴν, ἣν ἔλαβε τὴν προτεραίαν, καὶ νὰ τον καταστήσῃ συμμέτοχον τῆς εὐτυχίας, ἣν ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τῷ εἶχε προξενήσῃ.

Ὁ Γουσταῦος δὲν εὐρίσκετο οἰκοί, ἀλλ' ὁ ὑπὲρ τῆς του, ὅστις ἐγνώριζε τὸν Ἐδμόνδον καὶ ἐγίνωσκεν ὅτι ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κυρίου του ὁ Ἐδμόνδος εὐρίσκετο ὡς ἐν τῇ ἰδικῇ του, εἶχεν ἐπιμείνῃ, ὅπως οὗτος τὸν ἀναμένῃ, βεβαιῶν αὐτῷ ὅτι ὁ Γουσταῦος δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ.

Ὁ Ἐδμόνδος, μὴ ἔχων νὰ κάμῃ ἄλλο τι καλλίτερον, ἔμεινε, καί, κατακλιθεὶς ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ, ἐπανεθυθίσθη εἰς τοὺς εὐτυχεῖς αὐτοῦ διαλογισμούς.

Εἶχε παρέλθῃ ἡμίσεια σχεδὸν ὥρα, ἀφ' οὗτου εὐρίσκετο ἐκεῖ, ἀναμένων τὸν Γουσταῦον, ὅτε ὁ ὁδοθεράπων τῆς Νισσέττας ἦλθεν.

— Ὁ κύριος Δωμῶν δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ ὑπὲρ τῆς εἰς τὸν ὁδοθεράποντα· ἄφησε τὸ γράμμα.

— Ὅχι, εἶπεν οὗτος, περιμένουν τὴν ἀπόκρισιν.

— Τότε λοιπὸν περίμενε τὴν ἀπόκρισιν.

Ὁ ὁδοθεράπων ἐκάθησεν.

Ἀναμεινὰς τέταρτον τῆς ὥρας, ἤρξατο ἀνυπομονῶν. Ἐγερθεὶς δὲ περιεπάτει ἐν τῷ ἐστιατηρίῳ λέγων :

— Ἐὰν ἔπρεπε νὰ περιμένω, καθὼς τώρα, δι' ὅλας τὰς παραγγελίας, τὰς ὁποίας μοῦ δίδουν, θὰ ἔκαμνα λαμπραῖς δουλείαις.

— Τί νὰ σου 'πῶ, καλέ μου ἄνθρωπε ; εἶπεν ὁ ὑπὲρ τῆς, ὁ κύριός μου δὲν εἶναι ἐδῶ, δὲν ἔμπορὸν νὰ του δώσω τὸ γράμμα σου.

Ὁ ὁδοθεράπων ὑπέμεινε στιγμὰς τινὰς ἔτι, μεθ' ὃ ἤρξατο πάλιν ψιθυρίζων :

— Ἐν τούτοις ἡ θυρωρὸς μοῦ συνέστησε πολὺ νὰ μὴ ἐπιστρέψω χωρὶς ἀπάντησιν.

— Δόσε μοι τὸ γράμμα σου, εἶπεν ὁ ὑπὲρ τῆς στενοχωρηθεὶς.

— Βλέπεις πῶς εἶναι ἐδῶ ὁ κύριός σου ! εἶπεν ὁ παραγγελιοδόχος ἐγχειρίζων τὴν ἐπιστολὴν.

Ὁ ὑπὲρ τῆς ἀνύψωσε τοὺς ὤμους, οὐδὲν ἀποκριθεὶς. Κρατῶν δὲ τὴν ἐπιστολὴν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωματίον, ὅπου εὐρίσκετο ὁ Ἐδμόνδος.

— Νὰ σὰς εἰπῶ, κύριε Ἐδμόνδε . . . εἶπεν εἰς τὸν νέον, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχε θάρρος, διότι τὸν ἔβλεπε συχνά.

— Τί θέλεις, καλέ μου Ἰλάριε ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Δεπερέ.

— Εἶναι κάτω ἕνας ὁδοθεράπων, ὁ ὁποῖος ἔφερεν ἕνα γράμμα διὰ τὸν κύριον· δὲν θέλει νὰ φύγῃ χωρὶς ἀπάντησιν καὶ φωνάζει ὅτι τὸν κάμνω νὰ χάνῃ τὸν καιρὸν του.

— Τί νὰ κάμω ἐγώ ;

— Σεῖς ποῦ εἴσθε φίλος τοῦ κυρίου Γουσταύου καὶ ἡξεύρετε ὅλας τὰς υποθέσεις του, θὰ ἡξεύρετε ἴσως καὶ αὐτήν, περὶ τῆς ὁποίας πρόκειται, καὶ θὰ ἔμπορεσέτε ἴσως νὰ δώσετε καὶ τὴν ἀπόκρισιν.

αὐτοὺς ὁ ἄνθρωπος μὲ στενοχωρεῖ εἰς τὴν τραπεζαρίαν μου.

Καὶ συγχρόνως ὁ Ἰλάριος ἐνεχειρίζε τὴν ἐπιστολὴν τῷ Ἐδμόνδῳ, ὅστις, παρατηρήσας τὴν ἐπιγραφὴν, εἶπε :

— Μπᾶ ! εἶναι ἀπὸ τὴν Νισσέτταν. Τί διάβολο ἡμπορεῖ νὰ γράφῃ εἰς τὸν Γουσταῦον ; Χωρὶς ἄλλο θὰ του διηγεῖται τί συνέβη σήμερον τὸ πρῶν μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀντωνίνης. Ὅπως δὴ ποτε οὐδὲν ἔχει νὰ τῷ εἴπῃ, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἡμπορῶ νὰ μάθω. Θὰ τῷ δώσω τὴν ἀπάντησιν.

Καὶ ταῦτοχρόνως ὁ Ἐδμόνδος ἔθραυε τὴν σφραγίδα τῆς ἐπιστολῆς καὶ τὴν ἀνεγίνωσκεν.

Φθὰς εἰς τὴν τελευταίαν λέξιν, παρετήρησεν ἑαυτὸν ἐν τῷ κατόπτρῳ ἦτο ὡχρὸς, ὡς νεκρὸς.

— Τί νὰ τῇ εἴπω ; ἠρώτησεν ὁ ὑπὲρ τῆς.

— Εἰπέ τῇ ὅτι ἔχει καλῶς, ὅτι ὁ κύριος Γουσταῦος Δωμῶν θὰ ὑπάγῃ νὰ ἰδῇ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τῷ ἔγραψε.

Ὁ Ἐδμόνδος ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ψυχρὸς ἰδρὼς περιέρρεεν αὐτόν, καὶ δύο μεγάλα δάκρυα ἔπεσον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἀπαντες οἱ διαλογισμοὶ του συνεκentroῦντο εἰς τὰ δύο ἐκεῖνα δάκρυα.

— Δυστυχῆς μου μήτερ ! . . ἐψιθύρισεν.

Καὶ ἔθηκε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ θυλάκιόν του. Δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην νὰ τὴν ἀναγνώσῃ· ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἐκ στήθους.

Λαβὼν δὲ τὸν πῖλόν του, κατέβη ὁμοῖος πρὸς παραφρονᾶ, καὶ ἐβάδισε τυχαίως ἀνευ βλέμματος, ἀνευ σκέψεως.

Ἀφ' οὗτος ἔστη, ὅπως ἰδῇ ποῦ εὐρίσκετο.

Ἦτο ἐν τῇ λεωφόρῳ.

Ἀνθρώποι διήρχοντο μεριδιῶντες· ἔθεωρῃσεν αὐτοὺς διερχομένους ἐπὶ τινὰ χρόνον, εἴτα δὲ διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν Γοδᾶ καὶ ἀνέβη εἰς τῆς Νισσέττας, ἣτις κατετρόμαξεν ἐπὶ τῇ ὡχρότητί του, βλέπουσα αὐτὸν εἰσερχόμενον.

— Ἐγράψατε πρό ὀλίγου εἰς τὸν Γουσταῦον, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος τείνων αὐτῇ τὴν καίουσαν χεῖρά του καὶ διὰ φωνῆς, ἥς δὲν ἠδύνατο νὰ καταστείλῃ τὴν συγκίνησιν.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ Νισσέττα, εἰς τὴν προαίσθημά τι ἀνήγγελλεν, ὅτι δυστύχημα εἶχε συμβῆ πρό ὀλίγου.

— Ὁ Γουσταῦος δὲν ἦτο ἐκεῖ, ἀγαπητὴ Νισσέττα, καὶ ἐγὼ ἠνοιξα τὴν ἐπιστολὴν.

Ἡ Νισσέττα ἔρρηξε σπαρακτικὴν κραυγὴν καὶ ἀπέκρυψε τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν.

— Τί ἔπραξα, Θεέ μου ! . . ἀνέκραξε, πίπτουσα εἰς τὰ γόνατα.

— Ἐπράξατε ὅ, τι ὠφείλετε, Νισσέττα. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶνε ἐπιστολὴ ἀγγέλου. Ἐπρεπεν ἀργὰ ἢ ταχέως νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν. Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου. Ἦλθον νὰ σὰς εὐχαριστήσω διὰ τὴν ἀγαθὴν καὶ ἱερὰν ἀφοσίωσιν, τῆς ὁποίας αἰσθάνεσθε πρὸς ἐμέ, καὶ νὰ σὰς συστήσω νὰ μὴ εἴπητε τίποτε περὶ ὧν

τούτων εἰς τὴν μητέρα μου, ἣτις θὰ πέθνησκεν.

Ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ ὁ Ἐδμόνδος ἡσθάνθη ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς του ὑγρασινομένους ἐκ τῶν δακρύων.

— Ἦμην τόσον εὐτυχῆς ! . . ἐψιθύρισεν. Εἶδετε τὴν Ἀντωνίναν ; εἶπεν ὑψηλοφώνως πρὸς τὴν Νισσέτταν.

— Ναί, ἀπεκρίθη αὕτη σπογγίζουσα τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Ἐκεῖνη σὰς τα εἶπεν ;

— Ναί.

— Ἦτο συγκεκινημένη ;

— Ναί, πολὺ συγκεκινημένη.

— Δυστυχῆς παιδίον ! μὲ ἀγαπᾷ λοιπὸν ὀλίγον ;

— Σὰς ἀγαπᾷ, Ἐδμόνδε, καὶ ἴσως τρομάζομεν ἀδίκως.

Ὁ Ἐδμόνδος ἐμειδίασε θλιβερῶς. Ἐβλεπέ τις ἐν τῷ μεριδιᾷ ἐκεῖνῳ, ὅτι ἐγίνωσκε τὴν καταδίκην του.

— Εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ Νισσέττα, εὐχαριστῶ, εἶπεν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ Γουσταῦος, ἀγνοῶν τὰ διατρέξαντα.

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου, εἶπε τῷ Ἐδμόνδῳ, ὅπου μοι εἶπον ὅτι ἔλαβες μίαν ἐπιστολὴν μὲ τὴν διεύθυνσίν μου.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος, ἰδοὺ αὐτή. Συγχώρησόν μοι, διότι τὴν ἠνοιξα, καθόσον θὰ σε λυπήσῃ μᾶλλον ἢ ἐμέ.

Συγχρόνως ὁ Ἐδμόνδος ἐνεχειρίζε τῷ Γουσταύῳ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Νισσέττας.

— Ὁ Θεὸς το ἤθελεν ! . . ἐψιθύρισεν ὁ Γουσταῦος, ἀνυψῶν τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν οὐρανὸν καὶ μὴ εὐρίσκων λέξιν, ἵνα εἴπῃ τῷ Ἐδμόνδῳ.

— Ναί, ὁ Θεὸς το ἤθελεν ! ἐπανέλαβεν ὁ Ἐδμόνδος· παραπονοῦμαι μόνον κατὰ τοῦ Θεοῦ, ἐξηκολούθησε, διότι ἀνέμιξε σὰς τοὺς δύο εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, σὰς, φίλοι μου, τοὺς τόσον εὐχαριστημένους, τοὺς τόσον φαιδρούς, τοὺς τόσον εὐτυχεῖς. Θὰ σὰς ἐνοχλῶ πολὺ.

— Ἐδμόνδε, τί λέγεις ; ἀνέκραξεν ὁ Γουσταῦος.

— ὦ ! μὴ ὀμιλῇτε οὕτω, εἶπεν ἡ Νισσέττα.

— Ἀ, ἀγαθοὶ μου φίλοι ! ὑπέλαβεν ὁ Ἐδμόνδος, ἐνκαταλιζόμενος τὴν κεφαλὴν τῆς νεάνιδος καὶ τοῦ νεανίου καὶ καλύπτων αὐτοὺς διὰ φιλημάτων, ὦ ! ἀγαθοὶ μου φίλοι, εἶμαι πολὺ δυστυχῆς ! . .

Καὶ ταῦτα λέγων, ἡσθάνθη ἀπάσας αὐτοῦ τὰ δυνάμεις ἐγκαταλιμπανούσας αὐτόν καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τινος ἑδρας, χέων θερμὰ δάκρυα.

[Ἐπετα : συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

ΛΗΣΜΟΝΩΘΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΔΙΟΥ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ

Ἀναμνήσεις Ρώσου τραυματίου.

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν].

[Τίλος]

Ἀλλὰ τί συνέβη ; ὦ, πόσον ἡμῖν ἀνόητος ! Καὶ ὁ πτωχὸς οὗτος φελλάχος — ἔφερε τὴν αἰγυπτιακὴν στολὴν του — εἶνε ἴσως ἀκόμη ὀλιγώτερον ἔνοχος. Πρὶν ἢ